

Gudstjeneste søndag d. 9. januar 2011

Tema: Hvad drømmer du om?

Men af Guds nåde er jeg, hvad jeg er, og hans nåde imod mig har ikke været forgæves.
1. Kor. 15; 10

Indledning

Hvad drømmer du om?

Er der mon større drømme end at få afsluttet din uddannelse, finde dig et meningsfuldt job, gifte dig med en du vil elske hver dag til du dør, venner som kan lide dig for den du er og ikke det du gør, børn som ærer dig, hus (da jeg var yngre talte alle om et lille landsted), økonomisk sikring, sundhed, stabilitet?

Jeg har efterhånden talt med mange mennesker som har fået disse ønsker opfyldt og stadig ikke er lykkelige!!

Jeg har talt med flere, som erkender, at selvom de egentlig har alt hvad de kan ønske sig - godt job, god ægtefælle, venner, børn, hus, sundhed, stabilitet - er de alligevel ikke helt lykkelige.

Drømmen var som en sæbeboble i vinden for dem.

Svær at indfange – det meste af vores liv bruger vi vores energi på at forfølge vores drømme – og når vi endelig har fået vores drømme opfyldt, brister de som en sæbeboble i hånden.

I 'øjeblikkets ærlige forvirring' sidder vi tilbage og tænker "hvordan det kan være at vi alligevel ikke er glade" selvom vi har fået de fleste af vores drømme opfyldt.

Der er jo alle drømmenes opfyldelse at pege på og intet at pege fingre ad.

Alt blev som vi havde håbet på og alligevel spiller melankolien håbløshedens solo hen over livets akter.

Som om at sjælen på en måde ikke spiller sammen med livet.

Sjælen vil ikke holde takten.

De fleste er i første omgang ikke parate til at indrømme det.

Fordi det ikke er særligt tiltalende at være utilfreds og klynkende.

Fordi vi finder vores egen meningsløshed frastødende.

Fordi vi forarges over vores egen utaknemmelighed.

"Jeg havde sådan glædet mig, men festen er alligevel bare lidt for kedelig."

"Alt er ok – men alligevel er jeg skuffet."

En sjælens rastløshed som gør os uegnede til virkelig at glæde os over opfyldelsen af vores drømme.

Thomas Aquinas kaldte denne tilstand for ladhed, som en af de 7 kendte dødssynder.

For nogle medfører denne duft af livslede at drømmene, som vi engang kæmpede for, dør.

Som helt unge havde vi masser af drømme og klædte os på til fest, men over tid har mange fundet festen kedelig og givet op.

Filosoffen Henry David Thoreau fra 1800-tallet sagde at "**Det er når jeg er død at jeg finder ud af at jeg ikke har levet**". (Frit oversat)

Den indre død er et tegn på at vi ikke har levet livet rigtigt.

Oplevelsen af "den store ufuldstændighed" – at vi ikke gjorde hvad vi kom til jorden for at gøre.

Men ladhed, mathed, sløvhed, ligegyldighed er ikke en mental sygdom (kan være); det er snarere manglen på indre sundhed, på mental og følelsesmæssig vitalitet.

Ikke fordi der egentlig var noget galt med drømmene, ikke fordi drømmene var forkerte, men fordi: Drømmen ikke var stor nok!!

Måske er det klogere at omformulere spørgsmålet "Hvad drømmer du om?" til: "Hvilke

drømme er værd at leve for?"

Hvad er det for en drøm som jeg kan sætte alt ind i livet på at opnå?

Det gives der ufatteligt mange og gode selvrealiserende bud på, senest John Izzo 2008 "Five things you must discover before you die" (Vær ærlig overfor dig selv / Fortryd ikke / Bliv kærlig / Lev i nuet / Giv mere end du tager).

Lyder rigtig godt, men kan biblen fortælle os noget om hvad vi skal drømme om?

Hvad siger biblen om drømme, der ikke efterlader os med skuffelser?

Den bibelske opskrift på drømmen, der er stor nok til at give ægte glæde og varig mening i livet, lyder måske ikke umiddelbart af meget: **"Men af Guds nåde er jeg, hvad jeg er, og hans nåde imod mig har ikke været forgæves"**, 1. Kor. 15; 10.

Personligt giver dette skriftsted mig svaret på hvad jeg skal drømme om, men det kræver selvfølgelig en forklaring.

Forklaringen er at livets store drøm for mig ikke handler om hvad jeg kan opnå eller hvilke erfaringer jeg skal have med.

Livets største drøm er at ikke hvad jeg gør, men hvem jeg er og hvem jeg bliver til.

Det er det jeg skal satse på, sætte livet ind på: At blive det menneske Gud har skabt mig til at være!!

For alt jeg i livet kunne drømme om udspringer fra dette.

Kun Gud kender mit fulde potentiale og han leder mig hele tiden hen imod at jeg bliver den bedste version af mig selv.

Når Gud ser på mig, ser han den bedste version af mig, og han er faktisk mere optaget af at jeg gennem livet formes efter den bedste version af mig selv, mere end jeg selv er.

Dit liv er ikke dit EGET værk, dit liv er ikke dit EGET projekt.

Dit liv er GUDS projekt.

Gud har udtænkt dig og han har en særlig intention med dig.

Han har et særligt design som han hele tiden leder dig henimod.

"For hans værk er vi, skabt i Kristus Jesus til gode gerninger, som Gud forud har lagt til rette for os at vandre i", Ef. 2; 10.

Altså, Gud er forfatter af dit design og har endda udtænkt en handlingsplan.

Gode gerninger, ikke som en to-do-liste der definerer din identitet, men som ydre tegn, der dog peger hen på dit design.

Min drøm er at leve i forholdet (symbiosen - sammensmeltningen) mellem Guds nåde og være den jeg er skabt til at være: **"Men af Guds nåde er jeg, hvad jeg er, og hans nåde imod mig er ikke forgæves."**

Mit håb for i dag er at du som er føler dig fanget i en præstationsorienteret cirkel med endeløse forsøg på at ændre dig selv, må gå forvandet herfra.

Gud har ikke skabt dig til at være nogen anden end den du er.

Han har skabt dit temperament, dine gaver, evner, dig følelsesliv, dine behov.

Du vil jo altid være den du er, - og alligevel ikke helt!

For ofte forsøger vi at ændre på den vi er.

EX: Jeg bruger jo talerstolen til at bekende mine synder. Nu har jeg en ny synd at fortælle om: Jeg købte en mobil i julegave til min datter sidste år. Den har faktisk aldrig virket.

Været til reparation for fjerde gang. Efter 3 gang siger de at man kan få en ny. I stedet havde forsøgt reparere den igen 4. gang. Jeg kommer ud nogle dage før jul, for at modtage den i serviceafdelingen, og efter en snak frem og tilbage bliver vi så enige om at Ida kan få en ny mobil. Imod at vi afleverer den gamle. På det tidspunkt havde jeg allerede kørt 8 ture frem og tilbage, for at aflevere og afhente mobilen. Det sneede tæt udenfor, og servicechefen fastholdt at jeg skulle køre hjem og hente opladeren for at vi kunne få en ny. Trætheden overvældede mig pludseligt!! 9 gang – for en oplader, 45 min. ekstra kørsel, i snevej. Da jeg kom tilbage med opladeren 1 time senere sagde jeg til servicechefen: "Det du gerne vil nu, overfor min datter og jeg, er at beklage al besværet vi har haft med den mobil!! Vi har været betjent af samtlige af dine medarbejdere, kørt og ventet, og ikke én

af dem har beklaget besværet! Nu vil du gerne sige undskyld!!" Det ville han ikke, - fordi jeg bad ham gøre det! "Du skal jo ikke vende vrangen ud af dig selv!! Du skal ikke gøre det til et personligt og sjæleligt problem. Du skal heller ikke tage det med hjem og bekymre dig over det. Du skal blot sige undskyld på Elgigantens vegne, lige her og nu!" Fik aldrig en undskyldning!!

Da jeg gik derfra tænkte jeg først "Godt min kone ikke var med" og dernæst: "Jeg er vist ikke lige det design Gud havde i tanke. Der findes en bedre version af mig end sådan en vranten nedslidt præst!"

Stakkels Bertel Haarder: God ide at komme før fredag aften. Nu er jeg altså træt, du har spurgt om det samme tusind gange. Jeg kan ikke rummere mere i hovedet. Jeg er kommet herud og - Jeg kan simpelthen ikke holde dig ud i dag. Jeg svarer det, der passer mig.

Generer min kone, 3 grads forhør, jeg ved ikke en skid om de ting, jeg anede ikke der var en arbejdsgruppe, nu er jeg sur, nu er jeg simpelthen sur. Dig, der hersker, Jeg er Jakob skomager og du er kong Salomon. Jeg skal i teater, julekoncert, er det ved at tikke ind? Nu er jeg så ophidset, nu kan det simpelthen være nok, jeg sad og spiste risengrød med min kone, vi skulle have cyklet sammen ind i domkirken. (ikke engang citeret det værste).

Tror vi alle kan forholde os til at nogle gange bliver tingene bare for meget.

Tænker Bertel gerne havde givet meget for at skrue tiden tilbage!!

Der er helt sikkert en bedre version af Bertel end den vi ser på TV!

Drømmemester

Sidste gang talte Helle om at have afguder, om Jakob, Rakel og Lea.

I dag skal vi høre lidt om Jakobs søn, Josef.

Det er en 13. kapitler lang actionhistorie om et vidunderbarn der i første omgang bliver offer for sine brødres rødglødende jalousi, da de sælger Josef til slavehandlere.

Josef blev dernæst solgt videre som slave til Faraos livvagt, Potifar.

Han fængsles ret snart efter fordi Potifars hustru gerne ville have sex med ham, men blev forsmået. Hun bildte Potifar ind at Josef havde forsøgt at voldtage hende.

Josef havner derfor i fængsel i et par år, indtil Farao henter ham ud for at han kunne tyde en drøm, han havde haft.

Josef tyder drømmen om, hvorefter historien bevæger sig videre i en verdensomspændende hungersnød og finanskrise, om hvordan Josef bliver ansat af Farao som landets viceleder og med politisk dygtighed leder både Egypten og andre lande gennem krisen.

Josefs brødre kaldte ham for drømmemesteren!!

Fordi han havde fortalt dem om sine drømme, om hvordan hans familie skulle bøje sig for ham, - hvilket man kan diskutere klogskaben i. (Josef fortalte sin far alt, også det onde han vidste om sine brødre – dårlig start, kan godt belaste den gode familiestemning lidt)

Så da brødrene ude på marken ser Josef kommende gående, sagde de til hinanden: **"Der kommer den drømmemester! Lad os slå ham ihjel og kaste ham i én af cisternerne og sige, at et rovdyr har slået ham ihjel. Lad os så se, hvad der kommer ud af hans drømme."** 1. Mos. 37; 20.

Hos Potifar gik det Josef således:

Herren var med Josef, så han havde lykken med sig. Han var i sin egyptiske herres hus, og da hans herre så, at Herren var med ham, og at Herren lod alt, hvad han gjorde, lykkes, fattede han velvilje for Josef, og Josef kom i hans tjeneste. Han satte ham til at styre sit hus og gav ham ansvar for alt, hvad han ejede. Fra det øjeblik han satte ham til at styre sit hus og alt, hvad han ejede, velsignede Herren egypterens hus for Josefs skyld. Herrens velsignelse kom over alt, hvad han ejede inde og ude. Han overlod Josef alt, hvad han ejede, og bekymrede sig ikke om noget som helst, undtagen den mad, han skulle spise. 39: 2-6.

Efter Potifars liggesyge kvinde havde fået Josef smidt i fængsel gik det ham således: **Men**

Herren var med Josef og viste ham godhed og lod ham finde yndest i arrestforvarerens øjne. Arrestforvareren gav Josef ansvaret for alle fangerne i fængslet, så det var ham, der gjorde alt, hvad der skulle gøres. Arrestforvareren tog sig ikke af noget af det, Josef havde fået ansvaret for; det var, fordi Herren var med Josef, og det, han gjorde, lod Herren lykkes. 21 – 23.

Da Josef nogle år senere, 30 år gammel, blev hentet ud af fængslet for at tyde Faraos drøm siger Farao:

Så sagde Farao til Josef: »Siden Gud har ladet dig vide alt dette, kan der ikke være nogen så forstandig og klog som du. Du skal styre mit hus, og hele mit folk skal adlyde dig. Kun tronen vil jeg have frem for dig.« Farao sagde til Josef: »Hermed sætter jeg dig over hele Egypten!« Og han tog sin signetring af og satte den på Josefs hånd; han gav ham en fin linnedragt på og hængte en guldkæde om hans hals. Han lod ham køre i sin næstfornemste vogn, og foran ham råbte man abrek. Sådan satte han ham over hele Egypten. Farao sagde til Josef: »Jeg er Farao! Ingen i hele Egypten skal uden din tilladelse løfte hånd eller fod!« Så gav Farao Josef navnet Safenat-Panea, og han gav ham Asenat til hustru. 39 – 45.

Og hvordan gik det så Josef?

Josef oplagrede korn i syv år, og da den 7 år lange hungersnød kom, solgte han ud af kornet, ikke alene til Egypterne men også de omkringliggende lande.

Han opkøbte jorden i Egypten og gav derefter folk såsæd til at dyrke jorden.

Farao skulle blot have en 5-del og resten kunne de selv beholde.

Fantastisk plan.

Josef var et vidunderbarn. ALT hvad han foretog sig lykkedes!!

Han var virkelig en drømmemester: Alt hvad man kan drømme om blev opfyldt, FORDI Josef af Guds nåde ikke forsøgte at være en anden end den han var designet til at være. Alt blomstrede omkring ham, alt hvad han rørte ved blev guld.

Josef udlevede den bedste version af sig selv både hos livvagten, i fængslet og som leder af Egypten.

Historien lærer os at vores største drøm handler om at udleve den bedste version af os selv, i overensstemmelse med Guds design af os.

Forstå, at Herren er Gud, han har skabt os, og ham hører vi til. Salme 100; 3.

Design

Gud har designet dig til at være dig!

Gud spørger dig ikke hvorfor du ikke er som Jesus, Josef eller Jan.

Han spørger dig i stedet hvorfor du ikke er dig selv, sådan som han har skabt dig.

Gud har faktisk designet dig til at være enormt glad for at være dig, med alle dine karaktertræk, din personlighed, din passion, dit liv, din hverdag.

Paulus sagde: Men af Guds nåde er jeg den jer er! Han havde netop oplevet nåde smelte sammen med den han var skabt til at være.

Det er den daglige erfaring med Guds nåde der er grundlaget for at acceptere sig selv!

Lever vi med os selv af Guds nåde behøver vi ikke længere overbevise folk om hvor betydningsfulde vi er, hvor dygtige og uundværlige vi er, iscenesætte os selv (kræver ufattelig meget energi) eller sikrer os at vi tilkommer den ære, der tilhører os.

Alt imens at vi indeni frygter at vi ikke er særlig vigtige.

Jeg læste om ung løjtnant, som gerne ville gøre indtryk på folk, når de kom ind på hans kontor.

Så da rekrutten kom, greb løjtnanten røret og sagde: "Ja, hr. general, du kan regne med mig!" hvorefter han smed røret på, og spurgte rekrutten hvad han ville.

Rekrutten svarede: "Jeg er kommet for at ordne din tlf.!"

Det er utrolig opslidende at forsøge at være en anden end den vi er designet til at være.

Hvad enten vi er til jobinterview, er på date eller generelt bare har tendens til at

iscenesætte os selv.

Vi vil alle gerne fremstå lidt bedre end vi er.

Det er befriende ikke at skulle ærlig omkring at vi ikke beder mere end vi gør, at vi ikke ved mere om biblen end vi gør, eller er mere ydmyge end vi i virkeligheden er.

Selv indeni i falskneren findes der et menneske, som ikke behøver forestille sig.

Hvis du får dårlige karakterer så forsøg ikke at skjule det.

Hvis du smådum, så forsøg ikke at dække over det.

Er du en nørd, så vær en nørd.

Er du mongol så vær stolt over at være mongol.

Synger du forfærdeligt, så syng forfærdeligt – bare ikke særlig højt!

Stammer du, så stam!!

Lesber du, så lesb!

(Nu er jeg jo standard af højde, men...) er du lav, så vær lav!

Vi skal modtage os selv.

Vi kan kun blive den bedste version af selv, hvis vi modtager os selv, på godt og ondt.

Det er befriende at være sammen med mennesker, der er åbne med sine svagheder; ærlige mennesker, mennesker der ikke skal vrides hårdt før de indrømmer deres fejl og mangler.

Pointet med historien om Josef er IKKE at vi skal lykkes, som han gjorde, hvor alt han rører ved bliver til guld.

Det er kun til at blive yderligere deprimeret over at tænke på, når vi netop ser det modsatte i vores eget liv, - at tingene bare ikke rigtig vil lykkes for os.

Nej, pointet med Josef er derimod helt enkelt at han blot udlevede den bedste version af sig selv, hvilket sekundært og i hans tilfælde betød at han lykkedes med sine foretagender.

Vi behøver aldrig forsøge at imponere Gud; det som behager Gud er at vi kommer til ham ærlige, sønderbrudte og magtesløse.

Hvis jeg nogensinde skal blive den jeg ønsker at være, må jeg starte med at være ærlig.

Henri Nouwen: "Åndelig storhed har intet at gøre med at være større end andre. Det har alt at gøre med at være så stor som enhver af os kan blive."

EX: Pludselig gik det op for mig. Jeg havde som ung præst talt i mange kirker, i perioder flere kirker om ugen. Lige pludselig indså jeg at min motivation ikke var så oprigtig som jeg havde bildt mig selv ind. Jeg ville nemlig gerne tale, ikke alene for at blive set og hørt, men særligt for at rette på familienavnet.

Min var blevet sagt op af i alt 2 kirker, og jeg kunne mærke hvorledes jeg under mine studier, i min relation til lærere og elever på en måde følte mig som et sort får.

Inderst inde måtte jeg have tænkt at jeg skulle ændre på holdningen til mit efternavn.

Skulle bringe ære til familien igen, min far.

Tænk sig (!) at jeg i virkeligheden også var præget af selviske motiver, at blive set, respekteret og få ære.

Det citat af Søren Kirkegaard som har betydet mest for mig er fra "Enten eller" (har citeret det tidligere, - i min verden tåler det at blive gentaget hver dag) :

"Når alt da er blevet stille omkring én, højtideligt som en stjerneklar nat, når sjælen bliver ene i den hele verden, da viser der sig lige over for den ikke et udmærket menneske, men den evige magt selv, da skiller himlen sig ligesom ad, og jeget vælger sig selv, eller rettere: det modtager sig selv. Da har sjælen set det højeste, hvad intet dødeligt øje kan se, og som aldrig kan glemmes, da modtager personligheden det ridderslag, der adler den for en evighed. Han bliver ikke en anden, end han var før, men han blive sig selv; bevidstheden slutter sig sammen, og han er sig selv... Thi det store er ikke at være dette eller hint, men at være sig selv, og dette kan ethvert menneske, når han vil det." ("Enten Eller")

Når jeg "vælger mig selv" bliver jeg synlig for mig selv med alt hvad det indebærer af mulig

selvindsiget, på godt og ondt.

Og når jeg tør møde mig selv, kan Gud mødes med mig.

Modet til at møde sig selv kræver Guds nåde, og det var netop det Paulus havde erfaret.

Ridderslaget, som Kierkegaard taler om må være oplevelsen af Guds nåde, tænker jeg.

Ridderslaget ligesom hiver os ud af vores falske virkelighedsopfattelse om os selv, og fører os ind i Guds bedste version af os selv.

Det handler altså om at komme ind i virkeligheden med os selv, og om os selv.

Ligesom i Inception, hvor Dom Cobb møder sin elskede og samtidig afdøde Mal i det allerlaveste drømmeniveau (Limbo). (Se billede)

Han møder hende i drømmene, - flere af husker sikkert scenen hvor hun frister ham til at blive i drømmen.

Men Dom vælger virkeligheden.

Snurretoppen hjælper ham med at afklare om han befinder sig i drømmene eller i virkeligheden. (Snurretoppen bliver ved at spinde når han er i drømmeverdenen, men stopper i den virkelige verden)

Det kan også for os være svært at afgøre om vi er virkelige med os selv!!

Hvornår er vi det?

Det er vi når vi kan sige som Paulus: **"Men af Guds nåde er jeg, hvad jeg er, og hans nåde imod mig har ikke været forgæves."**

Paulus var så fascineret af tanken om Guds nåde, at han aldrig kunne komme over det. Talte om det hele tiden.

Fordi han betragtede den gamle version af sig selv som et misfoster: **"Men sidst af alle blev han (Jesus) også set af et misfoster som mig; for jeg er den ringeste af apostlene, ikke værdig til at kaldes apostel, fordi jeg har forfulgt Guds kirke. Men af Guds nåde er jeg hvad jeg er..."** (1. Kor. 15; 8 - 10)

Fra indædt forfølger til passioneret apostel, fra misforster til den bedste version af sig selv. Men kun gennem nåden, og ikke egne fortjenester.

Måske har vi netop så svært ved at være den bedste version af os selv, fordi vi forstår for så lidt af Guds nåde.

Iflg. Teologen J.I. Packer (Knowing God) forstår endda de troende alt for lidt af Guds nåde: Packer påstår at problemet er:

- At vi mener om os selv at vi "gode mennesker" og at vores design ikke er blevet sønderligt forvrænget.
- At vi overser at Gud er en retfærdig Gud der dømmes uretfærdighed
- At vi er åndelige impotente: Vi tror at vi selv kan fixe vores forhold til Gud, men det kan vi ikke.

Eller m.a.o. i vores forsøge på at gøre Gud jævnbyrdig med os, udviskes hans nåde.

Men gør vi som Paulus og erkender at vi bærer på en forkert version af os selv, et misfoster, bliver nåden tydelig for os.

Og det er faktisk det største vi kan drømme om: **Men af Guds nåde er jeg, hvad jeg er, og hans nåde imod mig har ikke været forgæves.**

Læste i en artikel på nettet: "Og en af nøglerne til indre tilfredshed er følelsen af at udrette noget som gør en forskel - at dedikere sit liv til noget som er større end en selv."

Det lyder umiddelbart rigtigt, og så skærer det alligevel i ørerne.

Den største drøm er nemlig ikke større end dig selv, men stor når du er størst.

Vores største drøm handler om at udleve den bedste version af os selv, i overensstemmelse med Guds design af os.

Mere sig selv og mere nådig

Historien om Josef ender faktisk med at han bliver mere og mere sig selv, og samtidig mere nådig mod andre.

Det viser sig nemlig at under hungersnøden dukker hans brødre op for at købe korn hos

Josef.

Et fantastisk bevægende møde; hele 4 lange kapitler som udførligt beskriver mødet. Nåden er ikke nævnt, men en af de stærkeste historier om nåde.

Vil du forstå mere af nåden jeg taler om så læs kapitlerne og lad dig gribe.

Josef giver sig ikke til kende for sine brødre, men da han så sin yngste bror Benjamin:

"Gud være dig nådig, min søn!" Da kærligheden til broderen vældede op i Josef og gråden trængte sig på, skyndte han sig ind i sit kammer og bad.

Og da han endelig afslørede sig selv for alle sine brødre står der: **Så faldt han Benjamin om halsen og græd, og Benjamin græd ved hans hals. Grædende omfavnede og kyskede han alle sine brødre. Derefter kunne hans brødre tale med ham. 45; 14-15.**

Den bedste version af dig selv fører til større nåde

Mit håb for i dag er at du som er føler dig fanget i en præstationsorienteret cirkel med endeløse forsøg på at ændre dig selv, må gå forvandlet herfra.

Gud har udtænkt dig og han har en særlig intention med dig.

Det er meget få mennesker som ikke på en eller anden måde forsøger at blive bedre mennesker.

Men hvorfor ikke overlade dig liv til Guds drøm med dig?

Og lade din største drøm blive Guds store drøm med dig?

Og tage imod den særlige version af dig selv som han hele tiden leder dig henimod.

Det er ligesom forskellen på langrend og Alpin!

Den præstationsorienterede cirkel er et hårdt og endeløst langrend, men kommer du ind på Alpinbakken, vil tyngdekraften trække dig ned mod målet.

Når du kommer rigtig ind på Guds drøm med dig, trækker den dig frem af!!

Det eneste du skal er at styre uden om forhindringerne.